

Ígélet és fenyegetés

Időpont: Húsvét utáni 1. vasárnap

Alapige: Ezékiel 11:19-21.

És adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizték és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. De a kiknek szívök az ő fertelmességeik és utálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejökhöz verem, mondja az Úr Isten.

Mikor ez a prófécia Ezékiel próféta ajkán elhangzik, Isten népe nagyon nehéz helyzetben van. Már megkezdődött a nemzet külső és belső összeomlása. A nép egy részét az asszírok már fogságba hurcolták, az itthon maradottak pedig nem nemzeti bűnbánatban élnek, hanem bűnös, elbizakodott biztonságban. Ideiglenes megmenekülésüket véglegesnek tekintik, a kegyelmi időt megérdemelt szerencsének tartják. Ezt mondogatják: "Ez a város a fazék, mi pedig hús." /3. v./ A fazéknak az ad értéket, ami benne van, s a fazék arra való, hogy őrizze azt, ami benne van. Önmagukat tartják a nép legértékesebb elemének. Az a meggyőződésük, hogy ezért mentette meg Isten is őket az elhurcolástól, ezért hagyta meg nékik a templomot, s ezért élhetnek nyugodtan a város falai között. A nemzeti szerencsétlenség nem megtérésre indítja őket, hanem megkeményíti. Fertelmességben és utálatosságban járnak. Ennek a szétszakadt népnek szól Isten a próféta által. Amit mond, az egy ígélet és egy fenyegetés.

1. Az ígélet egy szívcsere.

Ezt mondja az Úr: "Adok nékik egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizték és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök." /19-20. v./

Mindenki, aki komolyan szeretne istenfélő életet élni, tudja jól, hogy ez a szívcsere csodálatos ígélet. Világosan látjuk ugyanis, hogy a szívvel van baj. Értelmileg nagyon jól tudjuk, hogy mi a jó, mi Isten végzése és rendelése. Akarjuk is, hogy végzéseiben járjunk és rendeléseit megőrizzük. Komoly fogadkozásokat teszünk. Elszánt akarattal akarjuk leszoktatni magunkat a rosszról és ránevelni magunkat a jóra. Mégsem sikerül, mert a szívünk a gonoszhoz húz, s a szívünk erősebb, mint a belátásunk és egyszerűen felrúgja a legkomolyabb elhatározásainkat is. Elbukásunk után persze mindig sír, bántja az, ami történt,

de ha üt a kísértés órája, megint a Gonosz pártjára áll. Így lesz egyre közönyösebb, keményebb Isten felé, míg végül már a bűnbánat könnyei is elapadnak. Hozzászokik a bűnhöz. Nem érzi többé bűnnek azt, ami miatt azelőtt lelkiismereti furdalásai voltak. Magyarázatot és mentséget talál reá, melyben megnyugszik. A megkeményedett szív megkövesedett szív, kőszív.

Mindnyájan úgy érezzük, hogy ki kellene cserélni a szívünket. Ezt a gonoszhoz húzó kőszívet el kellene távolítani, s Istenhez húzó hússzívet kellene a helyére tenni. Csakhogy mi erre képtelenek vagyunk. Amint a mocsárba süllyedt ember nem tudja saját hajánál fogva kihúzni magát a bűzös iszapból, ugyanúgy képtelenek vagyunk mi is erre a szívcsereére. Isten azonban épp ezt ígéri, Ő pedig betartja ígését. Arra lehet számítani.

Isten ígérete sokszor kezdődik ezzel a kötőszóval: "ha...". Ígéreteinek sokszor van emberi feltétele. A mai igében nincs ilyen "ha", ez azonban nem jelenti azt, hogy a szívcsereének nincs emberi feltétele. Mikor a mai igében a fenyegetést mondja el a próféta, abból világos, hogy a fenyegetés azoknak szól, akik ragaszkodnak a kőszívükhöz. Az ígélet tehát azoknak szól, akik szabadulni szeretnének kőszívüktől. Példabeszédek 23:26-ban is így szól: "Adjad, fiam, a te szívedet nékem!" Isten tehát kéri tőlünk gonosz kőszívünket, s cserébe ajánlja az új hússzívet. A gonosz kőszívemet tehát nekem kell odaadnom Istennek. Kicserélni nem tudom, de a rosszat oda tudom adni Neki. Ez persze nem automata, melybe bedobom a pénzt, s amelyből kijön a cukorka. A szívcsere mindig kegyelmi tény Isten részéről, de ez a kegyelem ezen az úton lehet a miénk. Ne ragaszkodj tehát amúgy is oly sok bajt okozó régi szívedhez! Kérd Istent, hogy fogadja el tőled, s hidd el, hogy Ő elfogadja ezt az utálatos kőszívet, s ad helyette újat!

Tények igazolják, hogy Istennek ez az ígérete is igaz. Mária Magdaléna tisztátalan szívét úgy kicserélte, hogy nem maradt benne semmi a sok ördögből, hanem tele lett teljesen Isten félelmével, s a Megváltó szerelmével. Péter öntelt, gyáva szívét is kicserélte. Alázatos és a vértanúságig hős apostol lett belőle. Ma is így van. Tokicsi Isii japán rablógyilkosból Krisztus bizonyágtevőjét formálja. Ha van szemed a látásra, ma is láthatsz magad körül ilyen kicserélt szívű embereket.

Igen, mindezt tudom és látom, de hát miért nem történik ez meg bennem is? Utálok ezt a gonosz szívet, mely bennem él. Szeretnék szabadulni tőle. Kínálom Istennek. Kérem, hogy vegye el tőlem, s adjon helyette újat ... és mégis minden a régiben marad. Miért nem tapasztalom én is ezt a szívcserét? Azért, mert előbb hinned kell, s azután jön a tapasztalat, te pedig a tapasztalattól teszed függővé a hitedet, s akkor akarsz hinni, ha majd megtapasztalod. Nem Isten igéjének hiszel, hanem a saját tapasztalatodnak. Vagy legalább is nem egészen

hiszel Isten ígérének, hanem úgy gondolod, hogy azt alá kell támasztani a tapasztalat bizonyítékával. Látod, itt van a baj!

Mikor Jézus a gutaütöttek ezt mondta: "Mondom néked, kelj föl, vedd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza!" /Márk 2:11./, nem fogja meg a kezét, nem segít neki abban, hogy talpra álljon, nem akarja bebizonyítani neki, hogy meggyógyult. Ha hisz az ígének, övé az egészség. Ha nem hisz, nyomorék marad. A gutaütött azonban hisz. Nem várja meg, hogy valami csodálatos életerő kidobja őt a nyoszolyából, hanem egyszerűen úgy cselekszik, mint aki meggyógyult, s a tapasztalat igazolja a hitét. /12. v./ A hitnek ezt a mozdulat-kockázatát nem lehet sem elkényelmeskedni, sem elkényeskedni. Luther is ezt mondja: Ha hiszed, mindez már a tied, ha nem hiszed, nem a tied. Azért hát vidd még egyszer oda gonosz szívedet az Úr elé, kérd, hogy vegye el tőled, s adjon helyette neked újat, azután kapaszkodj bele az Ő ígérétebe, hidd, hogy megtörtént a szívcsere, s viselkedj úgy, mint aki ezt valóságnak veszed. Hitben mindig a tied lesz a szívcsere. Ha hited meginog, a szívcsérével is baj lesz.

2. Van az ígének egy fenyegetése is: "De akiknek szívök az ő fertelmességeik és utálatosságaik szíve szerint jár, azoknak útját fejkökhöz verem, mondja az Isten." /21. v./

Hogy Isten fejéhez veri útját a bűnös, magabiztos népnek, ez azt jelenti, hogy a bűnöst saját bűnével bünteti meg.

Ilyenkor tör ki a botrány. Isten sokszor elfedi népének bűnét saját nevének nem akarván gyalázatot szerezni, de sokszor éppen nevének dicsőségéért, szentségének részrehajthatatlanságáért botrányt csap. Ilyenkor fejéhez veri övéinek is gonosz útjukat. Ananiás és Safira pénzzé teszik birtokukat s az árának tekintélyes részét a gyülekezetnek adják. Férj és feleség megegyeznek abban, hogy el fogják titkolni, mennyiért adták el a birtokot, s azt fogják mondani: az egész árat odaadtuk a gyülekezetnek. A gyülekezetben kitör a botrány. Ananiás lelepleződik, s a nyilvános szégyenbe belehal. Felesége elől eltitkolják férje halálát, s ő ugyanabba a kelepcébe esik bele. Ő is belehal. Néha olyan keményen fejünkhöz veri Isten gonosz utunkat, hogy bele is halunk.

Ilyenkor bánnak velünk is az emberek úgy, mint ahogy mi bántunk más emberekkel. Jákób csalással veszi el Ézsautól az örökséget és az atyai áldást, mikor azután családot akar alapítani, Lábán őt is becsapja. Nem a megígért Rákhelt adja hozzá feleségül, hanem Leát. /I. Mózes 29: 21-27./ Jákób belátja, hogy Isten verte fejéhez az ő gonosz útját, így akarja megtanítani, hogy mennyire tud fájni az, ha valaki becsap minket, ezért nem mer nagyobb

patáliát csinálni a Lábán csalásáért, hanem tovább szolgál hét esztendeig azért, hogy feleségül vehesse Rákhelt.

Néha Isten a saját gyermekeinkben veri fejünkhöz az utunkat. Már a tízparancsolatban megmondattott, hogy "megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen." /II. Mózes 20:5./ Ez nemcsak úgy történik, hogy bűneink miatt szenvednek a gyermekeink, sőt unokáink is, hanem úgy is, hogy gyermekeinkben és unokáinkban viszontlátjuk a saját régi bűneinket. Ilyenkor elnémul az ajkunkon a korholó szó, nem merünk felháborodni a gonoszságon s felhánytorgatni azt a fájdalmat, melyet utódaink ezzel nekünk okoznak, mert érezzük, hogy Isten most a saját gonosz utunkat veri a fejünkhöz.

Ez a rettenetes fenyegetés is épp oly igaz, mint Isten jó és kegyelmes ígérete.

Kinek szól az ígéret és kinek a fenyegetés? Az ígéret a fogságba hurcolt népnek, a fenyegetés pedig az otthon maradt elbizakodottaknak? Nem! Mindegyiknek mind a kettő. Egy és ugyanannak az embernek van szüksége mind a kettőre. A kőszív és a hússzív harcában egyformán van szükségünk a fenyegetés félelmetes taszító erejére és az ígéret áldott hívogatására. Néha az egyikre, néha a másikra van inkább szükségünk, de nélkülözni egyiket sem lehet.

A mai vasárnap régi neve: Quasimodo geniti. Magyarul ezt jelenti: Mint újonnan születtek... I. Péter 1:23-ból való ez az elnevezés, ahol Péter úgy jellemzi a keresztyéneket, mint akik újonnan születtek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által. A húsvétkor megkereszteltek, akik a keresztségkor fehér ruhát kaptak, ezen a vasárnapon vetették le a fehér ruhát és járultak először a gyülekezettel az úrvacsorához. Az újonnan születetteknek is szükségük van erre az ígéretre és erre a fenyegetésre. Nekünk is. Ámen.